

אני נזכר בחודש מאי 1940 בפגישה מတנדיים שנערכ בבית החלוץ בצפון לונדון. התאספנו שם, מתנדבים בגילים בין 17—19, שנענו לקריאת התנועה, ללכת להכשרת „דוד אידר“. שם, בפעם הראשונה, פגשתי את שלום. בעבר שבעות מספר, כבר בהכשרה, אףוי, משה, שלום ואני, התחלקנו בחדר, ורק אז, התחלתי להכיר אותו. הרקע שלו היה שונה לגמרי מהרקע שלי. הוא נשאר, בלי הורים, בגיל עיר, גדל אצל קרוביו משפחה שונים, והוא נאלץ להפסיק את לימודיו לפני שהוא רצה. הוא ידע על דרכינו מאחיו, וגם אביו היה ציוני, אבל רק בהכשרה הוא התחיל להרגיש בחוסר הידע שלו ביהדות, בציונות, ובסוציאליזם, והיה מבלה שעות על גבי שעות בקריה. הוא עבר תקופות קשות בהסתגלות לחיה חברה — היה ו裔י שנים רבות של צורות חיים בלתי מספקות, רצה להיות חופשי מהתראות.

הוא קיבל ספק רב מקריאה וכתיבה, שעוזרו לו בהתפתחותו האישית.

עד התקופה שנודעה לו על מחלתו ומגבולתו הגופניים, הוא עבד בכל מקום, בשודה, ברפת, במטעים, וגם התחליל להיות כוח בחיי החברה שלנו, בארגון „זיגים“. הייתה לו תוכנה יוצאת מן הכלל לתרגם את בעיות השעה למקרים הומוריסטיים. רוב השנים בין 1940—1946, גרוו ביחד, התידדו, והתקרבו קרבת אחים. עד כמה שהשפיעו על ההתפתחותו אינני יודע, אך אני שיתפתי אותו לרוב התלהבותי, והגעתי לא מעט למסקנות עם עזתו.

תקופת עלייה „ב“, הייתה תקופה כה עשירה בחיי הרבה מأتנו, אבל שלום לא היה מסוגל להשתתף בזו ייחד אצנו, בכלל מחלתו, והפסדנו אפשרות של כתיבה ובטוי, שיכל היה להשאר לדורות. כשהגענו כולנו לכפר בלבד, והוא ממש סבל ממגבולתו, אך, פעם אחד דוקא בכלל זה, הוא קיבל אפשרות לעבוד ב„הגינה“ בירושלים, שנותן לו ספק רב, והרגשה שהוא עווה מהשהו. בחדרה, שלום נעשה לגוזר-פנימ, ומנהלו חשבונות. הוא לא אהב את העבודה הפנים, ושאף תמיד לעבוד בחוץ או להיות נגר.

חלום אחד כן היה לו: לכתוב סיורים. וכמה שהוא שמח כשניתנה לו האפשרות לעורך את „בניון“, עתון התנועה. אבל הגורל לא נתן לו מספיק זמן. הוא היה חבר, שחשב הרבה על בעיות חברה ומשק, והבעיות הללו העסיקו אותו הרבה. שנים רבות היה זה שלום שהcin את הדיו"חים بعد המוסדות ואת הניתוחים על המכב המשקי. ככלא הצליח לרפאות את המשק התייחס אל הצלון כאלו כשלון פרטיו. במלותיו האחרונות, במכtab שליח מבית החולים באנגליה התנצל על שלא היה מסוגל למלאות את חובותיו כראוי, וכיוה עד הסוף שעוד יספק לשנות את המכב.